

ænde Redningspontonnerne. Jeg kan i det Fælt taget slutte mig til de Bemærkninger, han der fremkom med, men jeg tror dog at maatte gaa en Smule videre end han. Sagen er jo den, at der er opfundet en ganske ny Slags Redningsbaade, de saakaldte Redningspontonner, som ere hule Cylindre, spidse i Enderne og fæstede sammen til en Slags Pram, og som skulle træde istedetfor Redningsbaadene. Da disse Redningspontonner først kom over til Nordvestkysten af Sjælland, bleve de, efter hvad jeg har kunnet bringe i Erfaring, modtagne med megen Varme og Interesse. Bestyreren var meget indtagen i dem, og jeg tror endogsaa, at han yttrede, at han selv for længere Tid siden havde tænkt paa at fremkomme med Forslag om Baade af denne Beskaffenhed. De bleve altsaa dengang rost af Bestyreren, og jeg har i det Mindste ikke senere set nogen officiel Beretning, uden at man ligeledes deri har rost disse Apparater. Men efter at der er hængaet nogen Tid, begyndte Stillingen at forandre sig, og Allt, hvad man har hørt udenfor det Officielle, gaar ud paa, at disse Pontonbaade ingenlunde ere tilfredsstillende, og at navnlig Mandstabet har stor Mistillid til dem. Det er nu ganske vist, at det, at indføre et helt nyt Apparat til denne Slags Folk, som ere vant til at omgaaes et andet Apparat, har sine store Vanstieligheder. Folk af denne Klasse indlade sig overmaade nødig paa noget Nyt. Naar der er Tale om Forandringer ved et Seil, en Mure, en Ræretold, en Løfte eller, hvad det kan være, og disse Forandringer ske efterhaanden, saa gaar det overmaade godt; men springer man pludselig over til et helt nyt System, saa komme Vanstielighederne. Jeg vil nu ingenlunde sige, at Netten er paa Fiskernes eller Redningsmandstabs Side, ligesaa lidt som jeg vil kunne sige, at Netten oprindeligt var paa Bestyrerens Side, men det forekommer mig, at da der nu allerede er hængaet omtrent 3 Aar, siden disse Pontonbaade bleve leverede til Kysten, saa maatte man vel, dersom Røverne med dem vare anstillede med fornøden Kraft og Iver, være kommet til et Resultat. Men naar jeg saaledes nærer Tvivl om, at der ved Røverne har været viist den fornødne Iver, saa tror jeg, at Grunden dertil kan ligge dels i Mandstabs Mistillid til Baadene og dels i det Forhold, som beklageligvis har udviklet sig imellem Bestyreren for Redningsvæsenet og den Mand, der fra Begyndelsen af har leveret Pontonbaadene, thi, efter hvad jeg kan se af Indberetningen, er dette Forhold ikke længer det bedste. Jeg skal nu tillade mig at oplyse ved et Exempel, hvor skadeligt det er at fremkomme med Apparater af denne Beskaffenhed og i større Omfang, inden man har Sikkerhed for, at de Folk, der skulle bruge dem, ogsaa forstaa at bruge dem og at gjøre det med god Villie. Der blev i 1871, ved Lov oprettet en Redningsstation paa Læsø, og siden skulde etableres i Osterby. Jeg tror, at man

endnu den Gang i Indenrigsministeriet havde nogenlunde god Tillid til Pontonbaadene, og det blev i det Mindste bestemt, at der paa det nævnte Sted skulde etableres en saadan Baad. Baaden kom ogsaa over til Havnen ved Læsø og blev der efter med stort Belpær transporteret over til Osterby. To Maaneder efter, at dette var sket, nemlig i December 1871, kom der en Storm, og under denne forliste ikke mindre end 3 Skibe — hvoraf de to vare Dampskibe — ganske tæt ved det Sted, hvor den nye Redningsstation var etableret, og navnlig et af Dampskibene, Alvoraa, laa kun nogle faa Hundrede Alen derfra. Redningsmandstabet søgte at komme ud til de to Skibe for at bringe Besætningerne i Land, men det skete ingenlunde med Pontonbaaden, med det Apparat, som fra Regeringens Side netop var blevet anbragt paa dette Sted for at komme Skibbrudne til Hjælp. Der var ingen af Folkene, som rørte ved denne Baad under deres Forsøg paa at frelse de ulykkelige Memmesker, der bode om Hjælp ude fra Skibene. Dertil kom, at et af Skibene laa saa nær, at der kunde sendes Raletter ud til det; man afskød ogsaa flere saadanne, men uden Virkning. Altsaa, en lang Tid efter, at det var bestemt, at der skulde være en Redningsstation i Osterby, og 2 Maaneder efter, at Redningsapparatet var kommet tilstede, var man ikke i Stand til at hjælpe de skibbrudne Folk, som laa under Kysten, og det var først efter store Anstrengelser, og efter lang Tids Forløb — 24 Timer for det ene af Skibene og 36 Timer for det andet — at det lykkedes Besætningerne at komme i Land i deres egne Baade. Jeg tror ikke, at dette tyder paa, at det var gavnligt at anbringe en Pontonbaad paa det nævnte Sted. Jeg kan derfor kun henstille til den høitærede Minister at gjøre, hvad der staar i hans Magt, for saa snart som muligt at komme til et Resultat med disse Pontonbaade, og da man jo allerede har anskaffet 4 af dem, vil dette — som ogsaa antydet i Ministerens Brev — vistnok være fuldkommen tilstrækkeligt til de nødvendige Forsøg. Jeg kan heller ikke Andet end bringe i Erindring, at tidligere har der i Bestyrelsen for Redningsvæsenet været ansat en søyndig Mand. Jeg tror ikke, at der er kommet nogen Anden i den sids ansatte, nu afskøde Mandes Sted, men jeg skulde dog mene, at det var hensigtsmæssigt, om en saadan søyndig Mand kom til at tiltræde Bestyrelsen, saa at denne ikke udelukkende laa i den enkelte Bestyrers Haand. Med det Samme kan jeg ikke undlade at omtale, hvad jeg dog kun hender af de offentlige Blade, nemlig det meget sørgelige Forlis, der fandt Sted for saa Dage siden, jeg tror, ved Svorup. Et Skib strandede, og kom til at ligge ganske nær ved Land, saa nær ved Land, at et Redningsstoug kunde være anbragt imellem Skibet og Land. Redningsmandstabet mødte, og man skød Raletter mod Skibet, men der var ingen